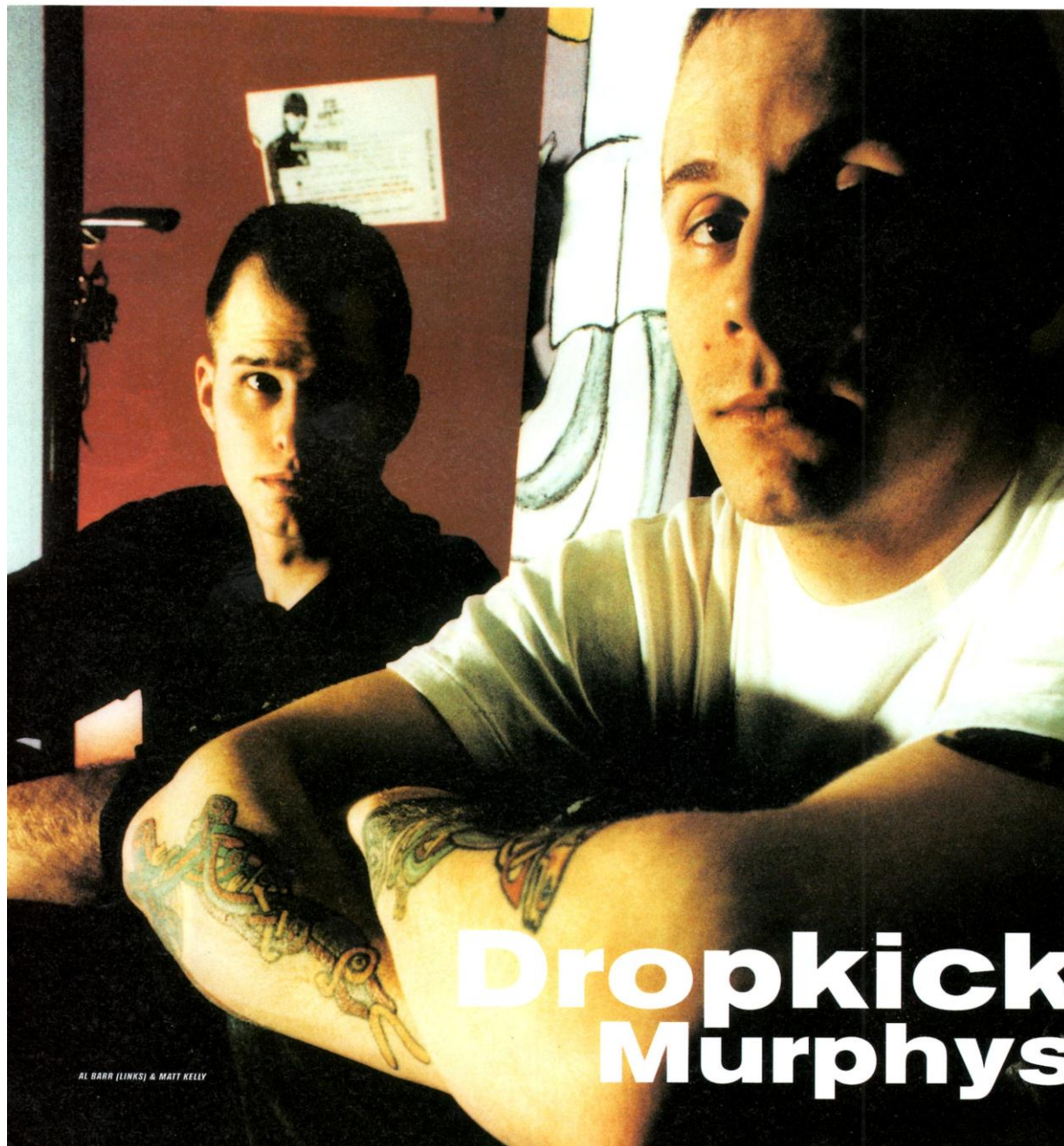

 op dynamo open air

interview

Het overdonderende openingsoffensief wordt in het voorjaar van '98 gevolgd door een plotselinge wapenstilstand. Interne schermutselingen lijken de Dropkick Murphys vroegtijdig op non-actief te stellen. Een klein jaar later opereren de Amerikaanse Paddies alweer in de frontlinie. Met een andere zanger, een toerkoffer vol live-ervaring en een wreed nieuw album, *The Gang's All Here*. 'Het deed pijn om festivalposters met onze naam erop te zien.'

door Helmut Boeijen / fotografie Oski Collado
leestijd 4'09"

<<Het moet maar eens afgelopen zijn met het monopolie van The Rolling Stones>>

21 november 1997, een gewone vrijdagavond in Eindhoven. De Effenaar is nagenoeg uitverkocht. Geroutineerd spelen The Mighty Mighty Bosstones hun bij voorbaat al gewonnen wedstrijd uit. De revelatie van de avond betreft evenwel een uur eerder het podium. Het is een vondst van Bosstones-voorman Dicky Barrett. Een pril kwartet dat nooit eerder het Europese vasteland betrad en daar ook nog geen plaatwerk uitbracht. Hooguit bekend van de zojuist verschenen Britpunk- en ska-verzamelaar *Give 'Em The Boot*. Van *Barroom Hero*, om precies te zijn. Een authentieke kroegstamper, opgeluisterd met een doedelzak. Vanaf het moment dat die de ruimte vult, verandert het tot op dat moment afwachterende publiek subiet in een moshende massa. De stormachtige entree van de Dropkick Murphys is een feit. Enkele uren eerder slurpen bassist Ken Casey - koddige Joris Goedbloed - en zanger Mike McColgan, prototype hooligan, in de vergaderruimte van De Effenaar ontspannen van hun thee. Twee typisch Ierse koppies. Arbeidersjongens. Voor even de fabriek ontvlucht. Vooral McColgan oogt strijdbaar. Gooit, pratend over het wel en wee van zijn band, de handen en stembanden in de strijd. Beseft terdege dat dit wellicht zijn enige kans is het arbeidersleven achter zich te laten. En is tegelijk trots op zijn afkomst.

DE WILLEM II-CONCERTZAAL, OP DE KOP AF EEN JAAR LATER. Den Bosch loopt massaal uit voor het Unity Fest, dat onder aanvoering van oudgediende Agnostic Front de Europese podia bestormt. De hoofdact legt het die avond af tegen z'n voorganger, die door in de gordijnen klimmende kaalkoppen wordt gedwongen tot een toegift. De buzz heeft z'n werk gedaan en de Dropkick Murphys opgestoten in de vaart der volkeren. Een roerig jaar ging eraan vooraf. Een heuse wederopstanding zelfs. Anderhalve maand na het optreden met The Mighty Mighty Bosstones verscheen het debuutalbum *Do Or Die*, dat met z'n oprijpende mix van Britpunk, hardcore en Ierse folk een storm veroorzaakte in punkkringen. Dynamo Open Air klopte aan de deur... En toen volgde een oververdovende stilte. De complete Europese toer werd afgeblazen. Geruchten over het einde van de band deden de ronde. Zover kwam 't niet. Er was eigenlijk maar één probleem: diezelfde Mike McColgan, een jaar eerder nog overtuigd pleitbezorger van zijn band. Hij was ziek, zo luidde de allereerste officiële verklaring. En daarbij gingen de gedachten bijna automatisch uit naar drugs of - zoals het een rechtgeaarde Ier betaamt - drank. Of had hij toch een baan als brandweerman in z'n geboortestad aangenomen?

Allemaal onzin, zegt drummer **Matt Kelly** enkele maanden later. 'Dit was Mike's eerste band. Hij had daar heel irreële verwachtingen bij, ook wat betreft geld. Bovendien had hij geen enkele toerervaring. Dat bleek uiteindelijk niks voor hem te zijn. Hij had enorm last van heimwee. Iedereen had 't eigenlijk naar z'n zin, behalve hij. Wij voelden ons zo bevoorrecht. Binnen drie jaar hadden we meer bereikt dan we ooit hadden durven dromen. Door zijn vertrek zagen we nogal wat optredens aan onze neus voorbij gaan. Het deed pijn om festivalposters met onze naam erop te zien.'

'ALS JE OPGROEIT IN EEN OMGEVING WAAR ALTIJD HARD WORDT GEWERKT, DAN BLIJFT DAT EEN BELANGRIJK UITGANGSPUNT VOOR DE REST VAN JE LEVEN,' STELT MATT EVEN LATER. En dus snelden de drie overgebleven bandleden na het afscheid van hun zanger naar de oefenruimte, spuugden daar flink in de handen en zetten zich vervolgens met gezwinde spoed aan het schrijven van nieuwe songs. Onderwijl gingen ze op zoek naar een nieuwe frontman. Binnen enkele weken kwam gitarist **Rick Barton** met **Al Barr**, boegbeeld van de oit-band The Bruisers, op de proppen. Maar wie wil zich schul-

dig maken aan broedermoord? Naast een al eerder uitgebrachte splitsingle hadden de Murphys en The Bruisers zojuist een gezamenlijke toer achter de rug. Barr zelf twijfelde evenwel geen seconde. 'Ik was klaar met The Bruisers,' stelt de nieuwe zanger, die ook meteen de rol van belangrijkste woordvoerder op zich neemt. 'Gedurende ons bestaan hadden we zeventien bezettingswisselingen. Dat vroeg zoveel van me, dat er nauwelijks energie overbleef om in de songs of de band te investeren. Ik kon dezelfde bezetting niet eens lang genoeg bij elkaar houden om een album te maken. Onze gitarist had een vaste baan en een gezin. Daardoor ging er een ander mee toeren. Op een gegeven moment had ik daar genoeg van. Ik was inmiddels dertig, moest voortdurend klotebaantjes aannemen om vijf weken te kunnen spelen en had naderhand nog geen rooie cent. Ik beseftte dat 't zo niet verder kon.'

Hij klinkt strijdbaar. Overtuigd van zichzelf. Even later weerklinkt de twijfel. 'Ik heb me een tijd schuldig gevoeld over het feit dat ik m'n eigen band om zeep heb geholpen om toe te treden tot de band van een ander. Maar de Dropkick Murphys waren alles wat ik voor ogen had toen ik The Bruisers begon. Tijdens onze gezamenlijke toer begonnen ze als voorprogramma, om te eijndigen als hoofdact. Toen ik *Do Or Die* hoorde, kon ik mezelf in eerste instantie niet in die nummers plaatsen. Mijn stem is totaal anders dan die van Mike. Zonder al te veel verwachtingen besloot ik toch een keer met ze te repeteren. Gelukkig bleken de nieuwe nummers veel beter bij me te passen.' Matt glimlacht: 'Halverwege het eerste nummer riepen we tegen hem: *je komt bij deze band of we vermoorden je!*'

TWEE MAANDEN GELEDEN, NAUWELIJKS DRIEKWART JAAR NA BARR'S TOETREDING, VERSCHEEN HET RESULTAAT VAN DIE SAMENWERKING: HET VONKENDE ALBUM *THE GANG'S ALL HERE*. Op dat moment had de band alweer een half jaar toerervaring in de benen. Binnenkort mogen ze die te gelde maken tijdens Dynamo Open Air. Ze stomen, kortom, door alsof er nooit iets gebeurd is en brengen bijvoorbeeld ook aan de lopende band (splits)ingles uit. Die hebben voor het gedreven viertal een speciale betekenis. Zoals Dicky Barrett hen anderhalf jaar geleden op sleeptouw nam door de VS en Europa, proberen de Dropkick Murphys nu andere bands uit de anonimiteit te verlossen. Al doceert: 'We halen bands uit Californië om met ons te spelen in Boston. Wij nemen dan de reiskosten voor onze rekening. En als wij met hen in Californië spelen, dragen zij de kosten. Zo ontstaat er echte kameraadschap. Bovendien wordt die mentaliteit automatisch doorgegeven aan andere bands.' Lachend: 'Het moet maar eens afgelopen zijn met het monopolie van bands als The Rolling Stones, die al het geld opslokken.'

Termen als broederschap, eenheid en strijdbaarheid zijn sowieso onlosmakelijk verbonden met alles wat hardcore ademt. Hardcore is de muziek van de gewone man. Van de jonge arbeider, die met z'n maten het stof en zweet van een dag harde arbeid wegspoelt en -brult in de pub. Met die mentaliteit zijn de Dropkick Murphys grootgebracht. De band heeft z'n oorsprong in de omvangrijke Ierse gemeenschap van Boston, waar de eeuwenoude tradities van het verscheurde moederland in ere worden gehouden. 'Zuid-Boston is vrijwel volledig Iers,' vertelt Matt. 'De mensen houden heel erg vast aan hun roots. Ze hebben vaak ook niet veel meer. Het is een heel gesloten gemeenschap. Als er conflicten zijn, worden die meestal binnen de gemeenschap opgelost, zonder dat de politie eraan te pas komt.' Die cultuur verklaart ook meteen de voorliefde van de Dropkick Murphys voor Ierse folk. 'Het zou natuurlijk veel mooier zijn als het land één grote smeltkroes van allerlei verschillende culturen was,' mijmert een opmerkelijk milde Al, wiens oorsprong in Schotland en Duitsland ligt. 'De werkelijkheid is anders. Het is vergelijkbaar met een gevangenis. Daar klitten de blanken en de zwarten ook samen. Dat heeft niet zozeer met het ras te maken. Als je in een nieuwe omgeving komt, zoek je nu eenmaal iets dat vertrouwd is. Een plek waar je je lekker voelt.'